

↪ “De boel in beweging brengen en een beetje opschudden” ◀

Jan Beijer, 50 jaar Tielse TC

We kennen Jan, hier, als aimabele emeritus tafeltennisser; en natuurlijk als Bekende Tielenaar, auteur van een breed gelezen column. Wie Jan zegt, vindt zijn penvoerderschap als eerste rode draad.

Zo schreef Jan Beijer in 1969 in de Tielse Courant een groot artikel naar aanleiding van het verjaren van de moord op Melis van Krieken te Echteld, in de lente van 1951. Sterke verhalen daarover circuleerden in de Betuwe, en Jan berichtte ervan; op Jans nuchterheid durf ik blind te vertrouwen. Die moord is vorig jaar alsnog opgelost. Een lange adem is vaak ergens goed voor.

In de marge van dit alles meldde Jan in 1973 als frisse bijna-dertiger aan bij de Tielse TC. En hij bleef.

De pen bleef ook. De journalist werd redactiechef bij het voormalige dagblad Tielse Courant (in 1993 opgegaan in het Dagblad Rivierenland). Daarna werd hij hoofd Communicatie en projectdirecteur Stads promotie bij de gemeente Tiel.

Daar bleef het niet bij; als (co)auteur publiceerde Jan boeken, niet alleen de recente bekende “Spot op de Betuwe” bundel, maar eerder ook streekgeschiedenis - zoals het streekhistorisch werk over de Betuwe Maatschappij, “Flipje, het Fruitbaasje van Tiel” in 2004.

Bij dit alles was Jan niet alleen chroniqueur van het Tielse, maar ook stuwend deel van de Tielse sociaaldemocratie, uiteindelijk afscheid nemende van de Tielse gemeentepolitiek na twee termijnen in de gemeenteraad. Pluche of niet, Jan plakte er liever niet aan. Overigens denk ik ook: er komt een tijd dat een mens op zijn lauweren rusten mag.

Of Jan daar nou zo goed in is, het valt te betwijfelen. Helaas heb ik geen koppel op weten te snorren, maar hier ten stede is menig huwelijk gesloten door Jan in de rol van BABS - een heel passende rol, want Jan is een verbinder, een verhalenverteller (en een erkend moppentapper).

Na zijn pensioneren in 2014 schreef hij elke week een column — behalve vorig jaar, na een val van de trap. We hebben ons toen allemaal nog behoorlijk zorgen gemaakt.

Ikzelf heb die column, omdat ik mijn dochter een handje hielp, bij menig huis door de bus geduwd; en inderdaad, ik kan uit eerste hand getuigen hoe men ernaar uitzag. “Eerst de ‘doojen in de kráánt’ zoeken en dan Jan Beijer lezen”, het is helemaal waar. Dat van die doojen ook, maar ik kreeg toch echt om deze twee redenen op mijn kop als er wat misgegaan was bij het bezorgen. Naar de gesel van de AVRI werd met smart uitgekeken.

In het tafeltennis was Jan een breed bekende, vaste kracht in een team met Arie en Kees Zoetekouw, “twee broers die op elkaar leken”, volgens tegenstander uit die tijd en (later) internationaal topscheidsrechter Johan Spinhoven, maar Jan was onmiskenbaar Jan: een slimme speler, gezegend met een uitstekend balgevoel.

Er waren kampioenschappen, ook in teams met Raphael Drent, Jaap Suvé en Bertus Oostmeijer. Kenmerkend voor Jan, krijg je te horen als je ernaar vraagt: de gedrevenheid, om niet te zeggen: het fanatisme, waarmee hij de wedstrijd tot het uiterste aanging.

Een verbinder. En dat is bijzonder, mensen, en dat is nu, hier, voor deze club, al 50 jaar bijzonder. En met Reve zeg ik: *het is gezien, het is niet onopgemerkt gebleven*. Proost!